

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ)

Ταῦτο δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν, θάνατος πέρα πέρα.

Ἡ Χίος, τὸ καλὸ νησί, ἔμεινε μὲν ἕρφα,

Μὲ τὰ κροσὶά, μὲ τὰ δοντρά της.

Ἡ Χίος π' ἀρχοντόπιστά, βουάκια καὶ λαγκάδια

Καὶ νιὰς πιασμέναις ἔς τὸ χορὸ καμμιὰ φορὰ τὰ βράδια

Καθρέφτιζε μὲς ἔς τὰ νερά της.

Ἐρμὰ παντοῦ μὰ κότταξε ἀπάνου ἐκεῖ ἔς τὸ βράχο

Ἐ τοῦ κάστρου τὰ χιλιάσματα ἕνα παιδί μονάχο.

Κροκτεῖ σκυμμένο τὸ κεφάλι,

Κάθεται, μόνο στὴν ἴριμα καὶ σπέχη τ' ἀπομένει

Μιὰ κάτασπρη ἀγράμπελη, σὺν κείνῳ ἔξαρχομένη

Μέσ' ἔς τὴ φορὰ τὴν περὶ μεγάλη.

Φτωχὸ παιδί ποῦ κάθεται ξεπόλυτο ἔς τὰς ράχαις,

Γιὰ νὰ μὴν κλαίει λυπητέρα, τί θέλει τάχα νάχει,

Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ τὰ θαλασσίνια

Ματάκια σου ν' ἀστράψουν, νὰ ἑσπερώσουν πάλι

Καὶ νὰ σηκώσῃς χωριῶτα ἄν πρώτα τὸ κεφάλι

Μὲ τὰ μαλλιά τὰ χρυσαφένια;

Τί θέλεις, ἄτυχο παιδί, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω

Γιὰ νὰ τὰ πλέξῃς ξεγυριστά, καὶ γιὰ νὰ κμαρώσω

Ἐ τὴν πλάτη σου ἀπιθωμένα

Μαλλάκια ποῦ δὲν τὰ γιγίε τοῦ ψιλλιδίου ἢ κόφι

Καὶ κλαίει σκόρπια δλόγυρα ἔς τὴν ἔμμορφή σου ὅφι

Σὺν τῆς τιτῆς τὰ φύλλα, ὠμένα;

Σὰν τί ἔμπορῶς ἀπὸ σὲ νὰ δώξῃ τὸ μαρτί;

Μήπως τὸ κρίνο τοῦ Ἴρν ποῦ τῶν ματιῶν σου μοιάζει,

Ἡ μήπως ὁ καρπὸς ποῦ κάνει

Τὸ δέντρο ποῦ ἢ περὰ τοῦ Μουσουμάνου ἔχει

Κι' ἕνα καθάριο ἄλογο χρόνι ἐκτὸ κι' ἂν τρέχῃ

Νάβγη ἀπ' τὸν ἴσχιό του δέ φτάνει;

Ἡ τὸ πουλί ποῦ ψέλοντας ἔς τὰ δάση νύχτα ἔμερα

Περνᾷ ἔς τὴ γλύκα, ἔς τὸν ἦχο καὶ ντέρει καὶ φλογέρα;

Τί θεὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πλουτῆ;

Τάχνος, τὸν ἔμμορφο καρπὸ, ἢ τὸ λαμπρὸ πουλάκι;

Καὶ μοῦ εἶπε τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸ γαλανὸ παιδάκι:

— Βίλια γῶ θέλω καὶ μπαροῦτι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σπουδαῖος πόλεμος ἐπίκειται νὰ ἐκραγῇ ἐν Ἀμερικῇ μετὰ τῶν ἑσθῶν καὶ μελαγχρινῶν γυναικῶν. Ἐν Βασιγκτῶν δηλ. ἔνθα θήλειοι ὑπάλληλοι εἰσεχώρησαν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταμείου, τοῦ νομισματοκοπέου καὶ εἰς ἄλλους κλάδους τῆς οἰκονομικῆς διοικήσεως, αἱ ζη τοῦ ὄντος εἰς εἰς κυρία καὶ δεσποινίδες παρετήρησαν πρὸ κειροῦ ὅτι συνήθως προτιμῶνται εἰς τὰς θέσεις αἱ μελαγχριναί. Ἐνεκα τούτου αἱ ἑσθῆαι ἐξήτασαν διὰ διαφόρων μέσων νὰ μάθωσι τὸν λόγον τῆς τοιαύτης αὐτῶν ὑποτιμήσεως. Κυρία τις εὐπόδητος ἠρώτησεν ἀνώτατον τινα ὑπάλληλον τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος περὶ τούτου, ὁπότε δὲ ὑψῶν τοὺς ὤμους ἀπήνηντε ζηρότατα ὅτι εἶνε βεβαιωμένον διὰ μακρῶς πείρας ὅτι αἱ ἑσθῆαι εἶνε ὀλιγωτέραν κατάλληλοι πρὸς ὑπάλληλους ὅχι μόνον διότι εἶνε εὐερεθιστότεραι καὶ εὐαίσθητότεραι, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἐργάζονται τόσον κλιῶς καὶ ἐπιτηδείως ὅσον αἱ μελαγχριναί. Ἡ γνώμη αὕτη γενομένη εὐθὺς

γνωστὴ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν γυναικῶν ἔρριψε τὰ σπέρματα τῆς διχονομίας ἀνὰ μέσον τοῦ θήλεος φύλλου τῆς Ἀμερικῆς, διότι καὶ αἱ ἑσθῆαι ὠραῖαι Ἀμερικανίδες αἱ οὐδὲν ὀκνηροὶ νὰ ζητήσωσι θέαν ὑπαλλήλων ἐν τῷς ὑπουργείαις ἠσθάνθησαν ἐκυτὰς προσβέβλημένας διὰ τῆς τοιαύτης κρίσεως, οὕτω δὲ δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐγερθῇ νέος τις πόλεμος ἐκείθεν τοῦ Ὀλεανού. Αἱ ἑσθῆαι ὅμως ἐθροιάμθυσαν τελευταῖον κατὰ τῶν μελαγχρινῶν διὰ τῆς ἀκολούθου πονηρίας. Προκειμένου νὰ καταληφθῇ πολυζήτητός τις προσοδοφόρος θέσις ἐν τῷ ταμείῳ προετιμήθη δεσποινὶς πέρουσα πλουσίαν μελακινὴν κόμην μετ' ὀλίγον ὅμως ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ δεσποινὶς αὕτη ἔφερε φανήραν καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς αὕτης κόμη ἦτο καταξάνθος.... Ἰσως τούτω δώσῃ ἀφορμὴν κατὰ τὴν ὀκνηροσύνην νὰ ὀμνῶσιν αἱ νῆαι ὑπάλληλοι ὅτι φέρουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς ἰδίας αὐτῶν τρίχας.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἐν τινι νομῷ τῆς Γαλλίας στίφος κόρακων πειναλέων ἕνεκα τῆς πεσοῦσης χιόνος, ἐπέπεσε ἐναντίον κυνός. Ὁ ἀριθμὸς τῶν περωτῶν ἐπιδρομῶν ἀνήρχετο εἰς ἑκατοντάδα, ἀλλὰ τριάκοντα περιποῦ ἐξ αὐτῶν ἀνέλασον τὴν προσβολήν. Οἱ κόρακες, παντχοῦθεν περιστοιχισάντες τὸν κύνα, διηρέθησαν παρευθὺς εἰς δύο μέρη· οἱ μὲν ἐπετρύγιζαν πρὸ τοῦ ζώου, οἱ δὲ ὀπισθεν, ὠθοῦντες αὐτὸ εἰς τὰ ἐμπρός. Οἱ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν προσβάλλοντες κόρακες, ὀρμῶντες ἀπὸ ὕψους δύο περίπου μέτρων, ἐκτύπων τὸν κύνα διὰ τοῦ ράμφους, φροντίζοντες πάντοτε νὰ βυθίζωσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, δηλοῦντι ἐκεῖ ἔνθα ἀνέδλυζε τὸ αἷμα σνεπεῖα τοῦ προτέρου κτυπήματος. Ἐξώρυσαν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τοῦ, καὶ ἤνοιξαν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ βαθυτάτην πληγὴν, θὰ τὸν κατεβρόχιζον δὲ ἐξ ὀλοκλήρου, ἐὰν ἐργάτης τις δὲν ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν του. Μετὰ τὴν ἀπχωγῆν τοῦ κυνός, οἱ κόρακες ἀντὶ νὰ φύγωσι, παρέμειναν ἐπὶ τινα χρόνον περιπίπτανοι πολὺ πλησίον εἰς τὴν γῆν ἄνω τῆς θέσεως, ἔνθα εἶχον συλλάβει τὴν λείαν του.

Περιγηγῆς τις τῶν Ἀλλεῶν, περιγράφας ὡς εὐσυνείδητος παρατηρητῆς τὰ ἦθη τῶν κόρακων, διηγεῖται ὅτι πολλάκις εἶδεν αὐτοὺς νὰ καταβροχθίζωσι λαγῶν, τὸν ὁποῖον εἶχον καταδιώξει, παραπληθήσαντες διὰ τῶν κρωγμῶν των, καὶ ἀναγκάσαντες νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν φωλεάν του. Γνωστὸν δὲ εἶνε ὅτι οἱ κόρακες οἵτινες ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πτηνῶν εἶνε ὅ,τι αἱ ἀλώπεκες μετὰ τῶν μαστοφόρων, τρώγουσιν ἐνίοτε τὰς ὀρνίθας καὶ ἄλλα κραιπίδια πτηνά· ἀλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συγκαροτήτωσι μάχην πρὸς κύνα, ἔστω καὶ μικροτάτου ἀναστήματος. Τὸ γεγονός εἶνε ἀξιομνημόνευτον, καὶ δεικνύει ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε αἱ πεδιάδες καλύπτονται ὑπὸ χιόνων, οἱ κόρακες δύναται νὰ εἶνε ἐπικίνδυναι.

— Γιατί σ' ἔβλεπον πάλι φυλακῆ;

— Γιατί ἦρα τὸ ρωλόγι τ' ἀφεντικοῦ μου.

— Μπά; ἀμ' αὐτὸ δὲν εἶνε κακοῦργημα.

— Ναι, μὴ ξέρετε, τὸ εἶχα εὐρεῖ πρὶν τὸ χάσῃ τ' ἀφεντικό.